

Karádi Márton

Ünnep

Még elkészítetted az asznapi ebédet,
aztán elém álltál, és
valami olyasmit kezdtél magyarázni,
hogy nincs már sok idő, nem akarsz többé szép lenni,
meg akarsz hízni, és nem bánád azt sem, ha megereszkednének
a melleid,
az élet most már úgyis ellened dolgozik,
és hogy félsz, hogy nemsokára kisodródsz az időből,
ezért jobb, ha mielőbb megértem, hogy nem lennék jó apa,
nem pazarolhatod többé rám az időt, gyereket akarsz.
Láttam az arcodon, hogy azt akarod, tiltakozzam,
bizonygassam az ellenkezőjét,
közben pedig megálltál a sarokban.
Nem tudom, miért jutott eszembe,
hogy nem olyan régen, amikor még éltek a nagyszüleim,
minden évben oda állítottuk a karácsonyfát.
Központi hely volt, beláttuk onnan az egész szobát,
és hazaérve már az utcáról,
az ablakon keresztül észrevettük a fenyőfa fényeit.
Rád már alig emlékszem, de ha odamennék
és térdre ereszkednék,
talán még megszűrnának az elhullajtott tűlevelek.

64

Utolsó ítélet

Nem láttam, hogyan vesztetted el az eszméletedet,
de elképzelttem,
hogy kinyújtott kezed tested mellé zuhan,
mint repülés közben a láthatatlan ablaküvegnek csapódó madár.
Ha nem is látsz minket, talán érzékeled, hogy itt vagyunk,
képünk megjelenik benned,
tengerfenéken a felszínen úszók árnyai.
A déli hírekben mondták, hogy a közelben
kiürítenek egy egész kerületet,
amíg hatástalanítanak
valami régi konfliktusokból hátramaradt bombát,
ami akkor nem ártott senkinek.

A felvételeken mutatják a lakásokat és a boltokat,
éppen olyan üresek, mint a te mozdulatlan tagjaid,
amikben hónapok óta hiába keresünk.
Világvége után lehet ilyen elhagyatott a táj,
félni is kezdek,
hogy hamarosan eljön, akinek hatalma van,
és a halottak feltámadnak,
de te alszol tovább.

Belsőépítész

Utoljára egy erdőszéli büfénél találkoztunk.
Arcodon a szeplők, fahéj a tejhabon.
Kezünkben a műanyag pohárral sétálni kezdünk,
nem akarsz megbántani, ezért a saját érzéseidről nem beszélsz,
de beszámolsz arról, mit gondolnak rólam
a szüleid és a két húgod, én meg csak állok,
négy pontból megvilágítva, mint egy foci pályára,
amin már rég nem játszanak komoly meccseket.
Kínos ez neked is, tudom, attól félsz, a szavadba vágok, hogy
elmondjam,
úgy döntöttem,
elmegyek, de nem költözöm, tartsd meg mindenem,
a nehéz tárgyak csak marasztalnának,
a könnyűeket meg már rég eladtuk
az antikváriumban vagy az ócskapiacon.
Jobban szeretnéd, ha elismerném, én hibáztam,
mert nem találtam meg neked a legszebb szót,
benne két egymás mellett álló mássalhangzóval,
amik úgy csapódnak össze, mint tisztelgő katona bokái
a királynő előtt.
Ha neked jobban esik, persze nevezhetjük ezt így utólag szerelemnek,
de kicsit olyan lenne, mint emberi nevet adni egy kutyának,
hátha akkor jobban félnek majd tőle betolakodók, az utánunk
következők.
De most még te még magyarázol,
nem figyelek rád, nagyregényekben szokták így átlapozni a hosszú
leírásokat,
amik fárasztanak, mint egy végtelen hosszú séta egy
osztálykiránduláson,
a nehezen változó tájon, amit busszal tesznek meg azok, akik
tudják, meddig illik nézni egy archa anélkül, hogy szólnánk valamit.
Mi pedig csak folytatjuk az utunkat dacosan, a kiránduláshoz

legkevésbé sem illő ruhában,
mintha a környéken parkolnánk, és épp csak
levegőzni szálltunk volna ki,
a műanyag pohár már rég nincs a kezünkben, nem nézünk egymásra,
csak haladunk, egyre gyorsabban megyünk,
azt akarjuk, a másik mondja ki előbb,
hogymeg bírja, forduljunk vissza, elég,
közben szépen lassan felérünk a kilátóhoz,
körülnéznénk, de már sötétedik, sejtettük, hogy így lesz,
semmi sem látszik a kilátásból, amit odalent ígérték.

A visszaút nyugalma

A kiszáradt patak medrét követtük,
mint egy rég elfelejtett tanácsot,
már fogalmunk sincs, miről szólt,
de meg akarjuk találni, hova vezet.
Tőle hiába kérdeznénk, esze a magasban, a fák ágai közt elkorhadt
faház,
hiába másznánk fel, nem tart meg, nem emlékezne ránk.
Végre leértünk a műútra, rágyújtottunk.
Hosszú percegig álltunk némán, csaknem mozdulatlanul.
Lenéztem a cigire, már majdnem teljesen leégett,
de a hosszú hamu nem esett le róla,
olyan elszántan őrizte alakját, mint néhány emberi test.
Nem mondtuk ki, de mindketten arra gondoltunk,
milyen hihetetlen, hogy még mindig él,
és vajon ki dönti el, hogy hol kezdődik és hol ér véget a létezés.
Pár méterre a megállótól egy gyerek guggolt,
egy hátára esett bogarat próbált egy bimbókkal teli ággal felfordítani.
Nem messze tőlünk fiatal nő,
sírva mondta a telefonba, hogy megint nem tudott megfoganni.

A földet érés nehézségei

Pietro barátom mutatott be minket egymásnak,
aki állítása szerint cserediákként,
valójában azonban egy öregedő asszony szeretőjeként
nálunk töltött egy nyarat.
Még arra is emlékszem, hogy nálad volt a poggyászkod,
egyetlen kis táská,

viccelődtél is, hogy csak egy ejtóernyő, mert annyira féltél,
hogy a gép, amivel jöttél, lezuhan.
Amikor felajánlottam, hogy viszem,
Pietro felszisszent, mintha megmarta volna valami,
és attól kezdve kényszeresen próbált meg
távol tartani tőlem, mintha megérezett volna
valamit baljós jövőnk cukormáztól összeragadt lapjaiból.
Én nem vettem észre semmit az egészből,
élveztem a hosszú nappalokat, éjszakáinként pedig, mint valami
félretett telefon bűgását, hallgattam lélegzéseted,
hazakísértelek, szorongattam a kezed,
elhanyagoltam az egyetemi óráimat,
kettesével szedtem a lépcsőfokokat,
lakást béreltem, ajándékokra költöttem a tankönyveimre
félretett összeget,
megfeledkeztem a többiek születés- és névnapjairól.
Aztán egy napon Pietro állt elém szürke arccal.
Azt mondta, hazautaztál.
Nem hittem neki, ordítózni kezdtem,
de megrémített a részvét, ami lassan bukkant fel a szemében,
mint áradás után visszahúzódó vízből a keskeny átkelő.
(Máig nem értettem, mi mehetett benned végbe,
milyen kivilágítatlan úton ültél volán mögé,
hogy nem vezetett vissza hozzám
legalább az égve hagyott villany lekapcsolásának kényszere.)
Pietróval attól kezdve sok időt töltöttünk együtt.
Naponta feljárt hozzám, gondoskodott rólam,
feldarabolva hozta be az ételeket,
hogy ne okozzon gondot egy nagyobb egész pusztulása,
és agyontaposta a rosszul szigetelt ablakok párkányai alatt
beférkőző szárnyatlan bogarakat.
Kitartó hűséggel, nagy elszántsággal ápolta,
elhanyagolta miattam az öregasszonyt, a munkáját,
aztán eltelt a nyár, és én szépen lassan megnyugodtam.
Pietro lassan elmaradt,
később tudtam meg, hogy odébbállt egy fiatal angol fiúval.
Hiányzott, szinte meggyászoltam,
ezét pár évvel később már nem is fájt annyira,
amikor egy közös barátunktól megtudtam,
épp gyereket vitt egy vidéki kórus próbájára,
amikor máig ismeretlen okból megcsúszott az autója,
azt mondják, lehet, hogy furcsa szögben süttött a nap,
vagy csak előbb látta meg azt a hatalmas fényességet,
amit néhány pillanattal később mindannyian.

Turbuly Lilla

Ameddig a szem ellát

Hegynek látszott.
Olyannak, mint a többi.
Nem kisebbnek
és nem magasabbnak.
De mégis:
egy kicsit talán magasabbnak.
Formára közeli rokonnak,
színre meg:
ugyanaz a kékbe hajló szürke.
De mégsem:
szürkébb egy árnyalattal.
Hegy vagy felhő?
Vitatkoztunk rajta.
Vagy nem:
valami egészen máson.
És mire visszaneztünk:
volt – nincs.
Eltűnt a két másik
hegy vagy felhő közül.
A fényképen,
amit másnap küldtél róla,
hegynek látszott mégis.
Hegynek teljesen.

68

Nyomolvasó

Légneműből szilárd anyaggá
szublimálódok,
aztán újra párologni kezdek.
Árnyékká válok,
majd olyanná ismét,
akinek árnyéka van.
Ezt játszom évek óta.
Mintha lenne kedvem ezt játszani.
Ott ülök melletted
minden üres széken,

és elsétálok,
ha meglátsz hirtelen.
Nyár szítál megint,
és újra hársfavirágpor vagyok
egy járda réseiben,
sehová sem illő nyom
egy lezárhatatlan nyomozásban.

Nyerges Gábor Ádám

most, mikor

most, mikor már elvonult a vihar
most, mikor már mindenki hazaért
egy kérdést visz feléd a szél, *na mi van*
biccentesz a tükörnek, *na azért*

most, mikor még nedves a levegő
most, mikor még szárítod a hajad
káromkodsz, de nincsen benne erő
zenét hallasz, aztán abbamarad

most, mikor már azt hiszed, hogy talán
most, mikor még úgy érzed, ma hátha
belebújsz, de nincs szükség kabátra
rémlik, hogy valamit még mondanál

Kőszeghy Anna

VII.

(megmaradt)

megmaradt: bízni a mondott
szerencsében, szétgondolt
kapualj alatt, magában. ott
bukkan föl a lélek, ahol

semmije sincs. véghez szokott
útvonalán valahol
padot talál nyugvóhelyül.
most már így, egyedül.

VIII.

(látszatra)

látszatra szelíden visszamerészkedik,
hogy kiderítse, ki tud lenni: fél.
sötétben látszik,
világosban sötét.
és kiviláglik
a tettettett egész.

IX.

(csészékben)

komolytalan kérdésével simogat?
mire képes, kire képtelen?
koffeinmentes, talált szavakat
ittak viszontremegő csészékben.
eszméltek ezalatt.
erre volt képes. akire nem,
ismét a semmiért válaszol.
létének kért félhomálya tarol.

X.

(láthatóan)

láthatóan láthatatlan.
hasonlatos; akihez van mit odasúgni
és vissza, nyilvánosan.
keresztülsírtak rajta, pedig
mosolygott. ez van.
(észrevétlen a bizonyosság is.)
a terítőt húzó kéz
kezet kulcsol: embert szellem idéz.

a párna nem

másként alszik, aki a halálba készül:
nem hanyatt, nem hason.
homlokegyenest,
parttalan párnahuzaton.

Beck Tamás

Ősz, szerelem

Hátországi áruházban háborús hiánycikk:
a fény fogy. Ki mit talál, azzal világít.
A halál alvásnak álcázza magát.
Álmok híján az ébredés sem filmszakadás.

Mit magával hozott a nyár, mind itt hagyom.
Értem mindig eljön valaki. Most épp te.
Majd pihenhetsz a hetedik napon.
De előtte még egy világot hozz létre.